

θὸν εἰς τὸν λάρυγγά του καὶ χειμάρρους δακρῦων ὑπὸ τὰ βλέφαρά του· ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ ἐπάγωσαν αἰφνιδίως. Συνέβη τι ἐκεῖ ἔνδον ὡς αἱ ἀπότομοι κρυσταλλώσεις τῶν ὠκεανῶν. Δὲν ἀντιμετωπίζονται ἀποινεῖ τοιαῦται λαίλαπες.

Αἰφνης τὰ χαρακτηριστικὰ του διεστάλησαν ἀπαισίως· τὸ ὄμμα του ἀπὸ ὑαλώδους καὶ ἀπλανοῦς κατέστη βλοσυρόν· φρικίαις διέδραμε τὰ μέλη του καὶ ἔρρηξε γέλωτα τρομερόν, σπαραξικάρδιον.

Ἦτο τρελλός!

Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν πρὸ τῶν ἐπτοημένων γυναικῶν ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ὁ παράφρων καγχάζων, τὸ βιολίον τοῦ φοιτητοῦ ἤρχιζε τὴν δευτέραν στροφὴν τοῦ βάλου.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος 1890.

ΑΛΕΞ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ! ΩΡΑ ΣΟΥ ΚΑΛΗ !

ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΕΝ ἡ θάλασσα κ' ἐβουρκωθῆκαν τὰ βουνά !
 Εἶνε βουβά τ' ἀηδόνια μας καὶ τὰ οὐράνια σκοτεινά,
 κ' ἡ δόλια μου ματιὰ θολή—
 παιδί μου ! ὦρα σου καλή !

Εἶνε φωτιὰ τὰ σπλάγχνα μου, καὶ τὸ κορμί μου παγωνιά,
 σαλεύει ὁ νοῦς μου σάν δένδρι ποῦ στέκ' ἀντίκρυ 'ς τὸν χιονιά,
 καὶ εἶνε ξέβαθο πολὺ—
 παιδί μου ! ὦρα σου καλή !

Βοίζει τὸ κεφάλι μου, σάν τοῦ χειμάρρου τὴ βοή !
 λιποθυμᾷ ἡ καρδοῦλα μου, καὶ μοῦ ἐκόπηκ' ἡ πνοή,
 'ς τὸ ὑστερνό σου τὸ φιλι—
 παιδί μου ! ὦρα σου καλή !

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ